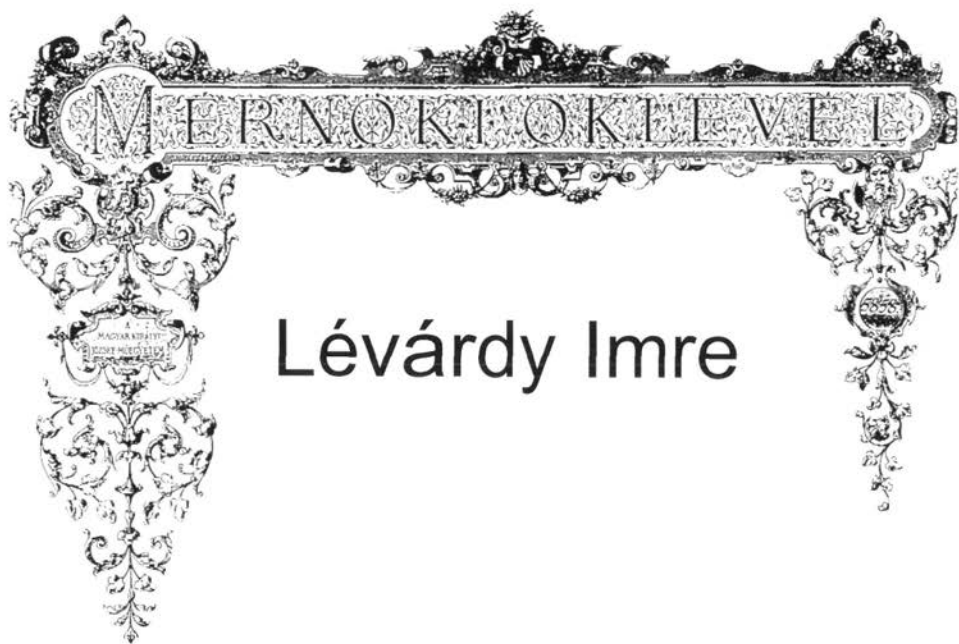

9. füzet

MŰSZAKI ALKOTÓK
◆
MAGYAR MÉRNÖKÖK

Lévárdy Imre (1905–1974)

a közúti szakgyűjtemény alapítója

Írta:
Szászi Johanna, Szászi András

ISSN 1785 6485

Felelős kiadó:
Kenderesy János, a Magyar Közút Kht. ügyvezető igazgatója

Megjelent 2005-ben, a Magyar Közút Kht. megalakulása,
a Kiskőrösi Közúti Szakgyűjtemény alapításának 30. és
az alapító születése 100. évfordulójának ünnepségére.

Nyomtatta: Druk-ker Kft., Kiskőrös

Bevezetés

Ezt a füzetet megírni kicsit öröm, kicsit izgalom, de legfőképpen tisztesség volt számunkra. Egyikünk látta születni a maketteket, egyenruhákat, másikunk sokat hallott a dédpapáról és volt szerencséje egy évig egy olyan nagy park raktáraiban lakni, ahol az udvaron többek közt úthengerek, hóékék álltak.

Az izgalmas nyomozás során beszélgetésekből, fényképalbumok átböngészéséből, a még fellelhető régi okmányok leporolásából, tanulmányozásából mint egy mozaik, úgy állt össze egy életút. Ez az életút rávilágított arra, hogy a huszadik század viharaiiban hogyan lehetett mindig újrakezdeni. Ehhez erős hit és embert próbáló kitartás kellett, ezért áll előttünk Lévárdy Imre példaként a hétköznapijainkban.

Kezdetek

Lévárdy Imre 1905. február 2-án született Érsekújváron, vasutas család második sarjaként. Édesapja Lévárdy István (Fűr, 1878. dec. 13.) vasúti fékező, majd vonatvezető. Édesanyja Tóth Anna (Fűr, 1880. szept. 16.) a háztartást vezeti, neveli három gyermekét. Bátyja, István Budapesten jogi diplomát szerez és rendőrtiszt lett a nyugdíjazásáig. Húga, Anna férjével 1945-ben kivándorolt Amerikába. A család viszonylagos egyszerűségben élt az érsekújvári vasútállomás mellett, egy szolgálati lakásban.

vámegye.
városa.

Születési anyakönyvi kivonat.

Anyja neve	A házassági szerződés ideje (év, hó, nap)	A születési hely (év, hó, nap)	A gyermek utónév, kereset, születési	A születési hely, az anyakönyvi hivatal			A születési hely, az anyakönyvi hivatal	A születési hely, az anyakönyvi hivatal
Lévárdy Anna	1905. február 2.	1905. február 2.	Lévárdy Imre	születési és házassági anyakönyvi hivatal	anyakönyvi	születési	anyakönyvi	születési
Lévárdy Anna	1905. február 2.	1905. február 2.	Lévárdy Imre	születési és házassági anyakönyvi hivatal	anyakönyvi	születési	anyakönyvi	születési

Utólagos bejegyzések. Kiegészítések.

Bizonyítom, hogy ez a kivonat a...

anyakönyvi hivatal, születési anyakönyvvédel...

Kelt: 1905. február 2.

11. r. sz. — Kéjgyői Nyomda, Trecsán.

11. r. sz. — Kéjgyői Nyomda, Trecsán.

Diákévek (1911–1921)

Az elemi iskolát a városi népiskolában kezdte 1911-ben, és 1917. május 5-én kapott végbizonyítványt a hat osztályról. Rendkívüli kezűgyességgel és jó szervezőképességével már ebben az időben kitűnt társai közül.

1917-ben megkezdte gimnáziumi tanulmányait az Érsekújvári Katolikus Főgimnáziumban. Egy osztállyal felette járt Prokopecz (Palotás) László, a később Kossuth-díjas műgyetemi tanár. A világháborús hadigazdaság miatt azonban már ekkor kiváltja a munkakönyvet, és a család megélhetését alkalmi munkával segíti a jegyrendszeres korszakban. A tanulás nehezen ment a munka mellett, néha a tanítás is szünetelt, mert az iskolát hadikórházként használták. A cseh megszállás és a trianoni új határok miatt gimnáziumi tanulmányait már csak állandó munkahely – gyári segédmunkás lett – mellett tudta folytatni. A negyedik osztályt már az „Állami Csehszlovák Reálgimnázium magyar párhuzamos osztályai, Nové Zámky” intézményben fejezte be, de ezzel sajnos meg is szakadt a tanulási lehetősége. Az új cseh vezetés a magyar vasutasok sztrájkja miatt nagy elbocsátásokba kezdett. Nem volt pénz a tanulásra, munkába kellett állnia.

Munkás évek (1921–1938)

Az első „republika” idején az egyébként is jelentős munkanélküliségben egy magyar fiatalnak nehéz volt munkát találnia. Mivel bátyja Budapestre ment jogot tanulni, ő otthon maradt, hogy dolgozzon, és segítsen szüleinek. A gyári segédmunkás évek után 1924-ben műszerészsegéd lett Heller Vilmos „Villamossági Berendezések Vállalata Újvári Üzemében” és 1929-ben szakmunkás bizonyítványt szerzett. A gazdasági világválság idején hamarosan munkanélkülivé vált. Kézügyességének és rátermettségének köszönhetően azonban gyorsan kitanulta a szabómesterséget, és önálló műhelyt nyitott Újvárbán. Ebben sokat segített apósa, aki szintén magyar szabó volt. Az üzlet viszonylag jól ment, még egy segédet is tartott.

Már a gimnáziumi években bekapcsolódott a cserkészmozgalomba, s a tanulás kényszerű megszakadása miatt itt képezte folyamatosan magát. 1935-ben az Erdei Iskolák Szövetségének oktatójaként már ő tanította műszaki és természetismeretre a magyar fiatalokat.

Mivel a fiatalok nevelésével foglalkozott, szerette volna az állami oktatás kerekei között fejleszteni tudását, ezért felvételizett a Pozsonyi Pedagógiai Főiskolára, ahová felvették, de gyenge szlovák nyelvismerete és a hegedű tantárgy miatt kénytelen volt abbahagyni.

A felvidéki műszaki hivatalnok (1938–1945)

Az 1938-as bécsi döntés után újra magyar lett a közigazgatás Érsekújvárott. Mint műszaki ismereteket oktató cserkészparancsnok, hamar bekerült a Szabad Királyi Város Műszaki Osztályára. Itt került kapcsolatba az Államépítészeti Hivatallal (ÁÉH) és a közúti szakszolgálattal.

1939-ben légoltalmi egészségügyi és mentő tanfolyamot végez. 1942-ben tűzoltótiszt (parancsnoki) szakvizsgát tett.

A háborús helyzetben mint a közutakkal is foglalkozó műszaki hivatalnokot, az 1943. év végén kinevezték a Nyitra–Pozsony k.e.e. vármegyék vágsellyei járásához, vágsellyei székhellyel törvényhatósági útbiztossá. Fő feladata a háború miatt tönkrement úthálózat járható szinten tartása volt. Az új munkakört azonnal elfoglalta, és így Vágsellyére költözött családjával.

NYITRA-POZSONY KÖZÖS KÖZLEKEDÉSI VÁRMEGYEI KÖZPONTJA
szá: 994
1943. évi.

1943. évi I. t. c. 17. §-ában gyökerező jogomnál fogva kinevezem önt 1944. évi január hó 1. -én kezdődő hatállyal Nyitra-Pozsony k.e.e. vármegyék Vágsellyei járásához, vágsellyei székhellyel törvényhatósági útbiztossá.

Kinevezése az utasteri létesítés megszerzéséig ideiglenes. A létesítést kinevezésétől számított két /2/ éven belül köteles megszerzeni.

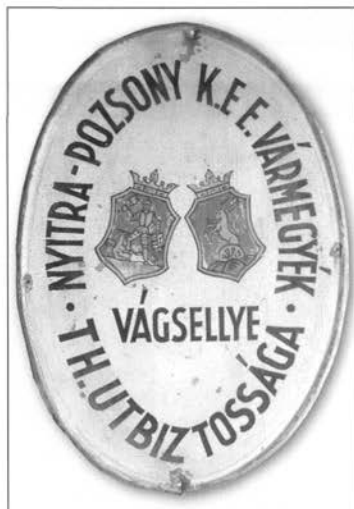
Ezen állásával az állami rendszerű műszaki tisztai fizetési csoport 1. fizetési fokozatában megállapított illetményre, valamint az állásfolyójának megfelelő lakáspénzre van igénye.

Felhívom, hogy azonnali hatállyal a fentiek alapján az egyeztetett vármegyék állásfolyóját a leghamarabb jelentkezzék. Érsekújvár, 1943. évi december hó 28. napján.

Thuróczy István
főispán.

Tekintetes
Léonárdy Imre uram,
műszaki tisztviselő
ERSEKÚJVÁR.

1943. évi I. t. c. 140. §-ában előírt hivatali segéd a mai napon, a 10. éven letelte.
Ersekújvár, 1943. december 30.

Az ügyi szakember (1946–1968)

Lévárdy Imre a kitelepítést megelőzve, átszökött Magyarországra a lányával. Jelentkezett az államépítészeti hivatalnál munkára, de átirányították a Szövetséges Ellenőrző Bizottsághoz. 1946-ban rövid időt töltött a Magyar Jótételi Hivatal Szövetséges Ellenőrző Bizottság Gazdasági Főosztályán. A nemzetközi szervezet segítségével átteleptült Magyarországra, ahol ideiglenesen Soroksáron szállásolták el. Ősszel jött az értesítés, hogy kinevezték az ÁÉH Pest–Pilis–Solt–Kiskun Vármegye Kiskörösi Törvényhatósági Útmesterségének élére. Családjával Kiskörösrre költözött, a Szent István utca 23. számú házat jelölték ki számára irodának és szolgálati lakásnak. A ház üresen állt, mert lakói Csehszlovákiába települtek. Azonban a házat hamarosan a pünkösdisták egyháza követelte magának. Először maradni akart, de úgy dönt, „hogy az Istennel nem akar perlekedni”. Így az iroda és a család egy József Attila utcai ház egyik felét foglalta el, másik felébe hamarosan a kommunista párttitkár költözött.

Útmesteri feladata Kiskörösön szintén a háborúban tönkrement, elhasználódott, főként makadám burkolatú úthálózat járhatóvá tétele volt.

1950-ben megszüntették az államépítészeti hivatalokat. A közutak fenntartása az újonnan alakult megyei tanácsokhoz került. A közutak fenntartását ekkor a szakasztechnikusi körzetekbe osztott útörök látták el. Lévárdy Imre a kiskörösi körzetet vezette.

Az átszervezés után újra felelevenedett régi szenvedélye, és elkezdte az ÁÉH megszüntetése után a kidobott ügyi emlékeket összegyűjteni. Ebben a munkában szakasztechnikus kollégái és útörői szívesen segítettek.

1952–53-ban újra iskolapadba ült, közlekedési tanfolyamot végzett, hogy munkáját minél magasabb színvonalon végezhesse.

1954-ben újabb átszervezés következett: a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium (KPM) keretei között létrejöttek a közúti kirendeltségek. Az átszervezés során a kecskeméti központ állományaiba helyezték, vezető technikus beosztásba. A közutak ingatlan-nyilvántartásával, a területi és kisajátítási kérdésekkel bízták meg, de munkaköréhez tartozott a téli „hófelelősi” szolgálat ellátása is. Munkaköre kapcsán az egész megyét rendszeresen bejárta, még a kirendeltséghez tartozó Szolnok megyei területeket is.

1955-ben az addigi kiskörösi irodát és szolgálati lakást nyolc napon belül el kellett hagynia, mert oda a pártközpontból „osztályharcosokat” vezényeltek. Sérelmével egészen a Kommunista Párt Központi Vezetősége Titkárságáig (Rákosi iroda) eljutott. Ennek ellenére a döntés értelmében, melyet a járási pártbizottság hozott meg: „.... Kíváncsú vagyok ugyanakkor, hogy a Párt középkezderei – különös tekintettel a falusi osztályharc mai viszonyai között – lehetőleg a falusi kizsákmányolókat, illetve

azok befolyása alatt álló elemek, vagy egyéb, az ilyen munkától távol álló dolgozók beékelődésétől mentesen végezhesék munkájukat.”

El kellett hagynia a lakást és irodát. Ekkor vásárolta meg a Lehel utca 26-os számú egyszobás, nádfedeles, döngölt padlós kis parasztházat a falu szélén, mondván, hogy innen már biztosan nem akarják kiköltöztetni. Lánya és veje időközben hazaköltözött Kiskörösre a szülőkhöz. Lévárdy Imre és veje a házat egy év alatt átalakította és felújította, mert érkezett az első unoka. A házat később még megtoldották a többi unoka érkezésekor, de innen már valóban nem kellett, de nem is akart elköltözni.

1958. május elsejével megalakultak a közúti igazgatóságok. Változatlanul központi állományban maradt, és munkája továbbra is az ingatlan-nyilvántartás és téli útfenntartás volt. Ezt folyamatosan végezte egészen nyugdíjazásáig. 1961-ben technikus szakszvizsgát tett és felnőtt fejjel belefogott az eszperantó nyelv elsajátításába.

A 60-as évek második felében a szakasztechnikusi körzetek részbeni összevonásával útmesterségek alakultak országszerte, ekkor a technológiában és az útfenntartásban is nagy változások indultak meg. Ez az átalakulás újra felerősítette a gyűjtőszerveződést, amelyet most már kiterjesztett az ország egész területére. Felvette a kapcsolatot a Közlekedési Múzeummal, itt ismerkedett meg későbbi jó barátjával, Jasinszky Istvánnal, aki sokat segített neki a kutatásban. Az ő segítségével ekkor már szervezeten, rendszerezetten folyt a gyűjtőmunka.

Mozgalmas nyugdíjas évek (1968–1974)

1968-ban Lévárdy Imre nyugdíjba vonult. Egy percre sem gondolkodott azon, hogy továbbra is hivatalban maradjon, hanem azonnal belekezdett a régi és a hatvanas évek első felében megszerzett, rendszerezett gyűjtésből származó anyagok feldolgozásának. Az addig összegyűlt anyag a Lehel utcai ház „lacikonyhájában” és a padláson volt dobozolva, zsákolva, vagy csak úgy egymásra hányva. Nemcsak a feldolgozással foglalkozott, hanem a gyűjtött egyenruhákat képzett szabóként maga alakította, javította. Szabadkézzel nagyította és rajzolta a térképeket, és még Széchenyi-portrét is festett. Több makettet épített, ehhez felhasználta még az unokák megunt játékait is. Egy DUTRA traktoros hóeke makettja még ma is az állandó kiállítás része.

Az anyag rendezésével egy időben folytak Kiskörösön az újraterlepités 250. évfordulójára szervezett ünnepségsorozat előkészületei. Felkérést kapott egy, a Közutak története című kiállítás megrendezésére, melyet a közúti igazgatóság megyei vezetése és a Kiskörösi Útmesterség is támogatott. Az ünnepségsorozat egyik látványossága volt a Petőfi Sándor Járási Kultúrházban elhelyezett közutas kiállítás, amely az országos napilapokba és a tévébe is bekerült. Az első kiállítást több mint tízezer látogatták meg.

A nagy sikernek köszönhetően a kultúrházban elbontott kiállítás már nem a padlásra került vissza, hanem az időközben egy szobával megtöltött „lacikában” kapott újra helyet, de már rendezett kiállításként. Ezzel megszületett a „Közúti Mini Múzeum”, az akkor kurióznak számító magán múzeum. A kedves érdeklődőnek csak be kellett csengetnie, és máris meglátogathatta a mini múzeumot. A helyi és a környékbeli iskolák kedvelt úticélja lett a szakszerű és lelkes tárlatvezetést kínáló gyűjtemény megtekintése.

A helyi közutasok is támogatták múltjuk feltárását, a visszaemlékezésekből, összegyűjtött anyagokból 1970-ben elkészült a Kiskörösi Útmesterség 25 éve című kiállítás. Ebben a helyi közutasok mutatkoztak be a járási kultúrház tévétermében.

1971-ben a Kecskeméti Útügyi Napok szakmai napján az egész kiállítást bemutatták a bajai útmesterségen. Ez a kiállítás meghozta az országos szakmai elismerést. Ennek köszönhetően már több felajánlás érkezett a gyűjtemény számára, de nemcsak hoztak, hanem kértek is. Így készült el a következő évben a Somogy megye közlekedésének fejlődése kiállítás Kaposvárott. Az első igazi elismerést azonban az 1972-ben megrendezett kiskunhalasi kiállítás kapta. Dr. Csanádi György közlekedés- és postaügyi miniszter és a közutas minisztériumi vezetés itt vetette fel, hogy a szakgyűjteményt hivatalosan el kell ismerni és állandó kiállítássá kell fejleszteni.

KÖZUTI KIÁLLÍTÁS TÜKRE :

A KIÁLLÍTÁS 1968. MÁJUS 18-TÓL JÚLIUS 23-IG VOLT NYITVA.

LÁTOGATÓK SZÁMA: 15 EZRE TENETŐ A VENDELKÖNYVBÉ 9934-EN IRTÁKBE NEVÜKET.

VENDEGEINK: 188 KÖZSÉG, ILLETVE VÁROSBÓL JÖTTEK.

KÜLFÖLDRŐL: HORSZÁG /AUSZTRIA, CSEHSZLOVÁKIA, FINNORSZÁG, JUGOSZLÁVIA, LENGYELORSZÁG, NÉMET DEMOKRATIKUS, NÉMET SZÖVETSÉGI, KÖZTÁRSASÁG, ROMÁNIA, SVÁJC, SZIRIAI ARAB KÖZTÁRSASÁG, SZOVJETUNION/ BÓL NEZTEK MEG A KIÁLLÍTÁST ÉS JELEZTÉKBE ORSZÁGUK NEVÉT.

KÖZLEKEDÉSI MŰZÉUM VÁROH. IZBEN TETT LÁTOGATÁST ÉS AZ ÖRZES TÁRSASÁG KÉSZÍTETT FÉNYKÉPET.

SÁTO: PETŐFI NÉPE, NÉPIZABADÁG, ÚJ SZÓ ÉS SZABADFÖLDMŰVES KÖZÖLT IRTÁK A KÖZLEKEDÉSI MŰZÉUM.

TELEVÍZIÓ: 1968. SZEPTEMBER 17-ÉN AZ ESTI HÍRADÓBAN 4 PERCES ELŐRÁSÁST ADOTT, "KISKÖRÖSI ERDEKESÍTÉSEK" CÍMEN A KIÁLLÍTÁS ANYAGÁRÓL.

KIÁLLÍTÁS ANYAGA: BÓL FÉNYKÉPEK, TÉRKÉPEK, TABLÓK A KÖZUTI KÖZGATÁSÁG KECSEKEMÉHÉ ÉS KISKÖRÖSI ÜTMESTERIEK IRADÁIRAN JIBET ELKÉPZÉNT.

KÖZUTI MINI MŰZÉUM KÉSZÜLT A TÁRAN CSÜTTEMÉNYBŐL KISKÖRÖSÖN LEHEL UTCA 26. SZÁM ALATT A VOLT KÖZUTI KIRENDELTSÉG SZAKASZMÉRŐNKI IRDOK KÉNYISÉGEKBEH.

A közéleti ember

Lévárdy Imre tisztaszívű, lelkes, a közért tenni akaró ember volt világegyetében. Már tízévesen, 1915-ben kitüntetésben részesült a világháborús özvegyeknek és családjaiknak nyújtott segítségért. Serdülő korától részt vett a cserkészmozgalomban, de nemcsak tag volt, hanem szervezte és oktatta a felvidéki magyar fiatalokat. 1935-ben már „Rover-rajparancsnok” és az erdei iskolák szövetségének oktatója volt. Mindemellett megalapította és vezette a 116-os számú, Czuczor Gergely vízcserkész csapatot.

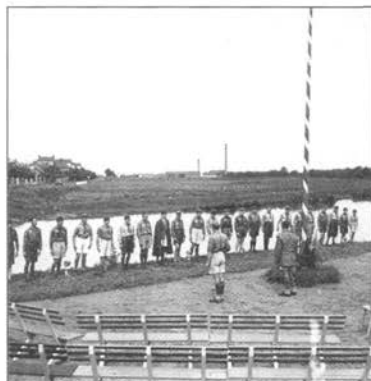
Az érsekújvári önkéntes tűzoltó- egyesület tűzoltótisztje volt, a cserkészmozgalomban pedig önálló tűzoltószakasz-parancsnok. A Katolikus legényegylet és dalárdának is oszlopos tagja volt.

Miután Kiskőrösre került, a munka alaposan kitöltötte az idejét, de tenni akart a többiekért, ezért amíg lehetett, képviselte az útkaparókat a Dolgozó Parasztok és Földmunkások Országos Szövetsége Útőrszakosztályában. 1956 után, más lehetőség híján, bekapcsolódott a népfrontmozgalomba.

Mélyen vallásos volt. A katolikus templomban álló szószéken a fafaragás még ma is az ő keze munkáját dicséri. Haláláig tagja volt a katolikus vegyeskarnak, és a városi énekarban is sok éven át énekelt. A hatvanas évek végén a városi 30. számú választókerületben tanácsstaggá választották, haláláig tanácsstag maradt.

Hogy milyen ember volt, mi sem bizonyítja jobban, mint a következő kis történet: Érsekújvárott, 1943 decemberében hazafelé tartva, a vámhídról meglátott egy vízbe esett hatéves kisfiút; gondolkodás nélkül utána ugrott a jeges vízbe. Saját életét kockáztatta, de megmentette a fiút.

Hitvallása volt, hogy nemcsak magáért, hanem a környezetében élőkért és a rábízottakért is felelős, értük is meg kell tennie, amit lehet.

A közúti szakgyűjtemény

A szakgyűjtemény megalakítása már nem volt kérdés, csak a helyét kellett megtalálni. Felmerült, hogy egy dunántúli kastélyban helyezik el a gyűjteményt, vagy valamelyik múzeum fennhatósága alá kerül. Kiskőrös város is ajánlott helyet, de a minisztérium vezetése egyhangúlag úgy döntött, hogy ezt a szakmai gyűjteményt nem szabad kiengednie a keze közül, hiszen a gyűjtőkör is – a közúti igazgatóságok – a közlekedési minisztériumhoz tartozik. Úgy érveltek, hogy a közutas alágazat értékét és megbecsülését növeli, ha fenntartója a szakmatörténeti gyűjteménynek.

Ezért a Kiskőrösön, az új üzemmérnökségi telep elkészülte után, a régi útmestéri telepet átalakítva átadták az állandó kiállítás számára. Az átalakításhoz és üzemeltetéshez szükséges fedezetet külön rovaton biztosították a Kecskeméti Közúti Igazgatóság számára.

Lévárdy Imre nagy örömmel és lelkesedéssel fogadta az állandó kiállítás rendezésére vonatkozó felkérést. Részt vett az épület átalakítási munkáiban, elkezdte a kiállítás rendezését, de az átadást már nem élhette meg. Egy gyors lefolyású, de nagy szenvedésekkel járó rákos betegség 1974. augusztus 6-án elvitte. Az életét jelentő gyűjteményétől nem messze, a katolikus temetőben helyezték örök nyugalomra.

1974. novemberben nyílt meg a szakma ma is egyetlen országos gyűjtőkörű múzeuma, a Kiskőrösi Közúti Szakgyűjtemény, amely 1975-ben kapott hivatalos működési engedélyt.

Kitiüntetések

- Emléklap a „Harcosok valamint elesett hősök özvegyeinek és árváinak” megsegítéséért (1915)
- „Pro libertate” emlékérem a Magyar Cserkészszövetségtől (1940)
- „A Közlekedés kiváló dolgozója”
Közlekedési és Postaügyi Miniszter (1968)
- Emléklap „Kiskörös község újjátelepítésének 250. évfordulójára”
Jubileumi emlékbizottság (1968)
- „A Munka Érdemrend bronz fokozata”
Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa (1972)
- „Petőfi szülővárosáért” emléklakett és oklevél,
Kiskörös Város Tanácsa (1975)

Magyar Cserkészszövetség
Országos Elnökség.

Budapest, 1940.
Cserkészház V. Nagy Sándor u. 6.

Kedves Cserkésztestvér !

A Magyar Cserkészszövetség Országos Intéző Bizottsága
„Pro Libertate” emlékéremet rendszerezett a felzárbadult Felvidéken
és Kárpátalján teljesített cserkészszolgálatok jutalmazására.

Örömmel értesítlek, hogy az Igazolól Főbizottság a vezetők részére vert emlékérem egyik példányát Neked adományozta, mint aki a kisebbségi cserkészéletében átlagon felüli, kinagasló érdemeket szerzettél.

Engedd meg, hogy ezután nyújtsam át, hangsúlyozván,
hogy ezt az emlékéremet most 55.000 magyar cserkész nevében küldöm meg Neked.

Minden magyar cserkész köszönetét tolmácsolom egyben azért az áldozatos, emberfeletti munkáért, amellyel a megszállás alatt egyedsütőn neveltél fel a cserkészgenerációkat ezzel a céllal, hogy a magyar gondolat és a magyar lelkiület épességben maradjon.

Fogadd tehát szeretettel a magyar cserkészfiúk és vezetőik háldjának a jelét, amely mindenkor emléktámasz Téged az elvégzett igazi jó munkára.

Budapest, 1940. március 29.

Cserkészszövetséggel:
Dr. Papp Antal s.k.
országos elnök.

Nagyságos
Léóvárdy Imre Úrnak,

ERŐLEKÜJVÁB.
Szabadegység 6.B/7.

SPK/1940. sorozat.

Kézirat, mely az a másolat az előttem felmutatott eredetivel azonosított és azonosított. Kézirat, mely 1940. március 29-én a Magyar Cserkészszövetség Elnöki Tanácsa által november 24-én a Magyar Cserkészszövetség Elnöki Tanácsa által.

MAGYAR NÉPKÖZTÁRSASÁG ELNÖKI
TANÁCSA

II-5/13/72. 1380

N. E. I. Sorozat:

Igazolvány

Igazolom, hogy Léóvárdy Imre

A MUNKA ÉRDEMREND

bronz fokozata

kijutott és tulajdonosa

Ezen igazolvány visszavonásig érvényes!

Budapest, 1972. június 5.

Népköztársaság Elnöki Tanácsa
Titkársága

A család

Lévárdy Imre 1930-ban nősült meg Érsekújvárott. Felesége, Farkas Ilona kereskedelmi szakirányú iskolában érettségizett, majd az újbári polgármesteri hivatalban dolgozott. Kiskőrösön az útbiztosi-útimesteri hivatalban az adminisztrációt és a könyvelést vezette a férje mellett. A gyűjtemény megnyitása után nyugdíjasként több évig kiállításvezető és teremőr volt.

Két lányuk még Érsekújvárott született: Ilona 1931-ben, Ida pedig 1932-ben. Ida fiatalon, hatéves korában meghalt agyhártyagyulladásban. Ilona tanító lett. Kollégáinak tréfásan már a lányok megszületése után panaszkodott, hogy nem lesz kinek átadnia a szakma mesterfogásait és ki követi őt, amikor nyugdíjba vonul. Lánya Kiskőrösön ment férjhez. A három unoka közül Katalin gyógypedagógus lett, Balázs, a legkisebb erdésznek tanult, de tanári diplomát szerzett, és jelenleg egyházi alkalmazásban a munkásfiatallal foglalkozik. A középső unokát – az első fiút –, Andrást sokszor csalta magával a téli ügyeletbe, vagy nyáron vízholdnak az útkaparók mellé. Ő felsős korában mint forgalomszámláló, már hivatalosan is dolgozott. A nagypapa akkor volt a legboldogabb, amikor unokája beiratkozott a békéscsabai technikumba, a „Vízműbe”, útépitési-fenntartási szakra. Sajnos, azt már nem élhette meg, hogy András útépitő üzemmérnök lett, majd később, nagyapja nyomdokaiba lépve, ma ő a szakgyűjtemény vezetője.

E sorozat célja műszaki alkotók és műveik megismertetése minél szélesebb körben. A mérnöki tevékenység elismertetésének záloga, hogy ismerjük múltunk (és jelenünk) jeles alkotóit. Reméljük e sorozat szolgálhatja e nemes célkitűzést és a rövid összefoglaló anyagon túl további kutatásokhoz is kedvet adhat.

Bízom benne, hogy e vázlatos életrajzi megemlékezés gazdagítja ismereteinket, erősíti önbecsülésünket.

*A sorozatot **Tóth László**, a szakgyűjtemény korábbi vezetője indította útjára 1995-ben. Az első kötet összefűzve, igen rövid terjedelemben ismertetette tizenöt jeles mérnök munkásságát. Jelen megújult formában, füzetenként egy-egy mérnök életútját kívánjuk ismertetni.*

A sorozattal kapcsolatos észrevételeket, illetve a következő kötetekre vonatkozó javaslatokat, felhasználható anyagokat nagy szeretettel várjuk és fogadjuk.

Szászi András

a szakgyűjtemény vezetője

Kiskőrösi Közúti Szakgyűjtemény

Magyar Közút Állami Közútkezelő,
Fejlesztő, Műszaki és Információs
Közhasznú Társaság

6200 Kiskőrös, Dózsa György út 38.

Telefon: 78/511-935

email: kozutigy@koroskabel.hu

Példaképek – műszaki alkotók, magyar mérnökök

Az életrajzi sorozat eddig megjelent füzetei a Kiskőrösi Közüti Szakgyűjtemény gondozásában

1. füzet Példaképek–magyar mérnökök

(egy-egy oldalon, rövid életrajzokkal)

Kovács Ferenc (1746–1819), **Mihalik János** (1818–1892),

Kruspér István (1818–1905), **Kherndl Antal** (1842–1919), **Feketeházy János** (1842–1927),

Hieronimi Károly (1836–1911), **Hartig Sándor** (1854–1925), **Czekelius Aurél** (1844–1927),

Gállik István (1866–1945), **Beke József** (1867–1940), **Buday Béla** (1865–1941),

Zielinski Szilárd (1860–1924), **Kossalka János** (1872–1944), **Benke István** (1881–1954),

Vásárhelyi Boldizsár (1899–1963)

Megjelent a Kiskőrösi Közüti Szakgyűjtemény 20. éves évfordulóján megnyílt új állandó kiállítás alkalmából, 1995-ben.

2. füzet **Szikszai Gerő**, a kevésbé ismert hídtervező

Megjelent a 44. Szegedi Hídmérnöki Konferencia alkalmából, 2003-ban.

3. füzet **Mentes Zoltán**, az úttervező mérnök

Megjelent a Győri Útügyi Napok alkalmából, 2003-ban.

4. füzet **Sávoly Pál**, a hídtervező mérnök

Megjelent az Erzsébet híd-emlékülés alkalmából Budapesten, 2003-ban.

5. füzet **Zielinski Szilárd**, a hazai vasbetonépítés atyja

Megjelent a 45. Zalaegerszegi Hídmérnöki Konferencia és Zielinski Szilárd halálának 80. évfordulója alkalmából, 2004-ben.

6. füzet **Dr. Mihailich Győző**, az oktató, a tervező, a kutató és a közéleti ember

Megjelent a cigándi Tisza-híd felavatásának 10. évfordulóján, a Sárospatakon rendezett konferencia alkalmából, 2004-ben.

7. füzet **Apáthy Árpád**, az ország közúti főhidásza

Megjelent a Vágsellyei Magyar Polgári Közösségi Ház Feketeházy János és Lévárdy Imre emlékszóbjája megnyitása alkalmából, 2005-ben.

8. füzet **Feketeházy János**, a hídtervező mérnök

Megjelent a Vágsellyei Magyar Polgári Közösségi Ház Feketeházy János és Lévárdy Imre emlékszóbjája megnyitása alkalmából, 2005-ben.

9. füzet **Lévárdy Imre**, a közúti szakgyűjtemény alapítója

Megjelent a Magyar Közút Kht. megalakulása, a Kiskőrösi Közüti Szakgyűjtemény alapításának 30., és az alapító születésének 100. évfordulója ünnepségére.

Előkészítés alatt: Berg Artúr, dr. Koller Sándor és dr. Vásárhelyi Boldizsár életrajza

